

MARKÓ BÉLA

Hátrahagyott ars poetica

*Csak közvetett bizonyítékaim vannak
arról, hogy mit takar az éjszaka,
egy-két részletet kideríthetek talán,
amikor reggel a hegyek mögül felgyűrődik
néhány sziürke felhő, akár a szennyes ruha
egy töredezett szélű hatalmas kosárban.*

*A fiókban heverő súlyos kalapácsból
és az összeszorított szájú harapófogóból
próbálok kitalálni, hogy milyenek a szegek,
amelyeket Krisztus tenyerén és lábfején átverték,
aztán halála után ki is húzták persze,
de nem dobták el, hanem gondosan letörülték,
mert bármikor szükség lehet még rájuk.*

*Egyáltalán nem hasonlít a puszkagolyó
a futtában leterített kóbor kutyához,
mégis ebből kell megismernem
az alakját, a színét, az éhségét,
a szomjúságát, a szörnyű vicsorgását,
és egyetlen sörétes puskát kell megvizsgálnom,
ha pontosan el akarom képzelni
a mezei nyulat vagy a vadkacsát,
végighúzom a hideg késpengén az ujjamat,
hogy érezzem a bárányok göndör gyapját.*

*Már csak magamat figyelhetem,
a kezemet, a lábamat, az arcomat a tükörben,
hogy lássam a nőket, akiket megérintettem,
és azokat is, akiket nem láttam még soha,
de álmodtam róluk valamikor régen.*

*Nem tudom, ki teremtette a világot,
azt mondják, a saját képére gyúrt minket,
de én ezt nem hiszem, inkább csak
úgy hasonlít hozzánk, mint
az ecetes spongya a megváltóhoz,
a lándzsa a lány, meztelen testhez,
vagy a szél a rózsabokorhoz, amelyen áthalad,
viszi még egy ideig az illatot,
majd elejti, és nem találja többé.*

*Annyi vers megsebzett engem,
annyi vers átfújta rajtam tavasszal,
annyi vers zuhant rám ősszel váratlanul,
mint súlyos kő az érett, csonthéjú dióra,
hogy a szétszóródott betűkből
talán megtudhatjátok, ki voltam.*

Az örök parafrázis

*Igen, sürgetjük mi is Annával türelmetlenül
a rózsabimbót, mint egykor a költő,
de nekünk persze másfajta jövőt ígér
ez a milliméterenként, heteken át tartó,
hibetetlenül lassú növekedés,
mi valóban a rózsát szeretnénk látni,
nem metafora a tavaszi nekirugaszkodás.*

*Évekkel ezelőtt ügyetlenül visszametszettük
a tűzfal mentén sorakozó rózsabokrokat,
az elkorbadt karókat is rövidebbekre cseréltük,
és azóta a megsértődött tövekből
csak egyetlenegyét sikerült
nagy nebezen szóra bírni,
két vérvörös virágcsodával
kínált meg minket a tavaly,
bocsánata jeléül, úgy képzelem.*

*A többiek tovább haragszanak, de ő az idén is
útnak indított pontosan öt virágot,
onnan tudom, hogy naponta megszámloltuk,
először csak kettő eredt neki,
aztán rá néhány napra még három.*

*Kell a türelem valóban,
mondanám a rég elporladt költőnek,
hiszen reggelente, miután a kutyát megetettük,
hosszan vizsgálgatjuk Annával a bimbókat,
szinte semmi változást nem látni rajtuk,
aztán az első kettő mégis kifeslik,
egy apró hasadékon kibuggyan
valamennyi vörös festék,
és utána még néhány napig
alig-alig növekszik, pedig nyilvánvaló,*

*hogy odabent hatalmas nyüzsgés van,
egészen precíz terвраjz szerint,
iszonyú erőfeszítéssel,
sejtet sejtbe igazítva,
hogy éppen olyan legyen minden,
mint amilyennek lennie kell.*

*Nyíl ki már, türelmetlenkedett a költő,
aki természetesen egy készülődő lányra gondolt,
és nem tudhatjuk, kinyílt-e végül,
de ez utólag teljesen mindegy,
gyűl a bimbóban a festék,
akár Jézusban az erő,
hogy a földi sötétségből kilépjen
egy sohasem látott fényességbe.*

*Akár Júdásban az árulás,
képzeletben egy-két ezüsttel hízlalva
nap mint nap azt a részegítő szándékot,
amelyből nincsen visszatérés,
és most már biztos, hogy el fogja érni
előbb-utóbb a kritikus mennyiséget,
valószínűleg ugyanakkor, amikor beérik
a mennybemenetel eszméje is,
mert egyiküket a mindenható,
másikat egy sajátkezűleg meghurkolt kötél
rántja majd a magasba.*

*Milyen lassan nyílt akkor is a rózsza,
milyen lassan készül el most is,
beteken át épül bent ugyanaz,
ami megépült sokezerszer,
aztán egy reggel kirobban minden,
nem kell többé vigyázni a terвраjzra,
hiszen a szélfújta szirmok már
részletesen kidolgozott program szerint
hajladoznak erre-arra,
és a szétáradó illatokat sem lehet
visszaterelni egy összezárt ökölbe.*

*Ha együtt van már a harminc ezüst,
tehát sikerült az árban megegyezni,
és ha Pilátus színe előtt megfelelő számban
összegyűlt a Barabbást kiáltó tömeg,
az áldozatból csak áldozat lehet,*